

Takk for at jeg får komme til finansutvalget og at dere gir meg muligheten å kort fortelle sannheten om Saers-saken.

Det er usikkert om min stemme vil holde helt ut nå. Derfor har sekretær for finansutvalget Inger Kvannes fått mitt opprinnelige innlegg til Dere i dag, som ikke passer i de 15 minutter jeg er tilmålt nå og kortversjonen som kommer her, som Word filer. I tillegg får hun en lydfil som viser at arbeidsgiver ved rektor påtok seg skyld og ansvar for overfallet på meg den 15 november 2016. Noe han senere i ting- og lagmannsrett gikk vekk fra.

Alle vet hva som skjedde på Handelsgymnasium, også kalt OHG den 15 mai i 2014. Det står beskrevet i dommene fra tre rettsinstanser: Jeg ble nesten drept av en elev. To elever reddet mitt liv, der og da. I løpet av en time etter overfallet fikk de tre elevene som opplevde overfallet på meg instruks fra ledelsen om ikke å snakke om det som hadde skjedd, heller ikke med andre lærere. Elevene som aktivt reddet mitt liv, ble så redde for å gå på skolen at de holdt seg hjemme en uke. Deretter ble de truet av eleven som hadde utøvet vold mot meg. Jeg ba dem gå til rektor meg truslene, noe de gjorde, men rektor gjorde ikke noe med truslene. De fem elevene som angrep meg, fikk beste karakter i orden og oppførsel til sommeren 2014.

Da jeg etter å ha kommet til bevissthet igjen, ringte rektors kontor og ba om hjelp, kom ingen. Noen dager senere beskyldte kommunens advokat meg for å ha utløst voldshandlingen. - ”Vi har vitner på at det var du som angrep eleven, Clemens», sa hun. Denne versjonen verserte – og verserer fortsatt – til tross for at tre rettsinstanser har lagt til grunn min og vitners beskrivelse av hva som skjedde.

Overfallet har skadet meg for livet, men for meg er det verste den måten Utdanningsetaten og OHG behandlet meg etterpå. Jeg ble en persona non grata, frosset ut på lærerværelset, ledelsen beskyldte meg for å trakassere elever, og uten at jeg fikk mulighet til å forklare meg. ble jeg tatt av undervisningen i en av klassene mine. Klagen som ble hevdet kom fra to anonyme elever, viste seg å være skrevet på pc-en til en i skoleledelsen. Dette – ikke overfallet – førte til at jeg ble sykemeldt i nesten to år. Etter nesten 50 år som lærer var jeg fratatt all ære både som lærer og menneske. Verst var beskyldningene om at jeg var rasist, som ble satt ut bl.a. av noen i skolens ledelse.

Jeg gikk til søksmål mot Oslo kommune, den eneste måten å få saken opp, var å kreve erstatning. Jeg sitter igjen med 1,7 millioner kroner i saksomkostninger. Erstatningen jeg ble tilkjent i straffesaken mot voldseleven, har jeg aldri fått.

Jeg ber om at min arbeidsgiver kommer med en beklagelse. En beklagelse som må være reell. Alle kan synes det er trist og leit det som skjedde meg og beklage det, slik ordfører Borgen har gjort. Min rektor, skolesjefene Søggen og Gerhardsen deler også sine dårlige følelser med å si at de er lei seg. Hva skal jeg med det? Jeg ber om en reell beklagelse som kan få osloskolen til å ta volden mot lærere på alvor. En beklagelse som får følger. En beklagelse som vil gi dagens lærere – og de neste generasjonene med lærere – en trygg arbeidsdag. Det er det som er mitt anliggende.

Jeg ber ikke bystyret om å overprøve rettsapparatet. Jussen har talt, nå dreier det seg om moral og et håndfast bevis på at Oslo kommune står bak osloskolens lærere og vil gjøre noe for å gjøre arbeidsplassen deres sikker. En trygghet som til syvende og sist kommer alle elever til gode. Trygge lærere gir trygge læringsarenaer.

Skolebyråden snakker om ”grunnløse rettssaker” – at mitt søksmål var grunnløst fordi jeg ikke vant fram med erstatningssøksmålet. Men i dommen fra tingretten slås det fast at jeg hadde god grunn til å få prøvd saken for retten.- Både i tingretten og lagmannsretten får OHG flengende kritikk for måten de behandlet denne farlige eleven – og den manglende informasjonen til lærerne. Oslo kommune ble ikke frikjent i sak, men ble ikke idømt erstatningsansvar fordi skolens uaktsomhet ikke var grov nok, ifølge retten.

En av hovedgrunnene til at skolebyråden ikke vil gi meg billighetsertatning eller noen reell beklagelse er at det kan danne presedens. Hvis osloskolen virkelig har så mange tilfeller av grov vold at det er grunn til frykt for presedens hvis jeg får en beklagelse og erstatning – så er vel det heller en grunn til å stemme for Revils forslag, slik at man kan få satt i gang arbeidet med å stanse volden mot lærere. Her kan jeg legge til at professor emiritus i juridikk, Jan Frithjof Bernt, som har engasjert seg i min sak, har uttalt at min sak er så spesiell at det ikke er noen grunn til å frykte presedens. La oss håpe det, at min sak er så spesiell.

Skolebyråden hever at jeg allerede har fått erstatning fra voldseleven. Dert er riktig at jeg ble tilkjent erstatning i straffesaken, men jeg har aldri sett en krone av den erstatningen siden den

dømte voldsmannen ikke er likvid. Nå ber jeg også om et håndfast bevis for at skolen tar et ansvar for alle OHGs unnlattelsessynder – som de er ble kritisert for i alle rettsinstanser – og ikke minst for den nedrige behandlingen jeg ble utsatt for av ledelsen på OHG etter overfallet.

Selvfølgelig vil jeg til slutt også ha økonomisk oppreisning. Å risikere personlig konkurs å kanskje måtte forlate hus og hjem for en kamp for personlig oppreisning, en kamp for å forhindre at en lignende situasjon ikke gjentar seg og ramme andre lærere.

Jeg ber kun å få dekke mine kostnader for å slåss for at alle ansatte i norsk skole, både i Oslo og resten av landet, skal ha en trygg arbeidsplass. Ikke et øre mere.

Jeg forlanger en unnskyldning fra min arbeidsgiver. For at noe lignende aldri skal skje igjen. Til nå har min arbeidsgiver respondert med tausehetens nochalans, demonisering av min person, og totalt fravær av medmenneskelighet i forhold til de skader jeg ble påført. Jeg unner ingen i landet en slik arbeidsgiver.

Ordfører Borgen beklaget hendelsen i 2014 i møte på hennes kontor 16. november 2021.

Jeg siterer mitt svar til ordfører Borgen her:

Jeg forklarte Deg på vårt møte at jeg ikke kunne ta imot beklagelsen.

Jeg informerte Dem om at eleven, en av fem, var sterkt ruset, under angrepet på meg og at angrepet var over på kort tid.

Min arbeidsgiver var ikke ruset i de påfølgende fem årene.

Det de gjorde var svært skadelig for min helse, min relasjon til elever og kolleger, og min mulighet til å virke som lektor på Oslo Handelsgymnasium.

I dag morges ble jeg kontaktet av Aftenposten. De ønsket min kommentar på det forslag som byrådspartiene og Venstre har tenkt å legge fram i dag. Jeg sa til journalisten at jeg kom å tenkte på mitt besøk på Stord verft tidig på 80-tallet når plattformen Gullfaks A ble bygget. Der var sikkerheten ved bl.a. å lage rekkverk på utsattes plasser for arbeiderne, tatt godt vare på. Videre sa jeg:

Forslaget viser fortsatt på en uansvarlig arbeidsgiver. Det blir som om å bygge en oljeplattform uten rekkverk og så spandere gips på arbeideren som ramler ned. Det gjør ingenting med problemet vold i skolen.

- Jeg er ganske rystet over at dette skal være en løsning på vold i Oslo skolen. Dette tar vekk ansvaret på en dysfunksjonell skoleledelse.

Det er mye er uklart med ordningen, men ligner på statens ordning for voldsoffer.

Byrådspartiene og Venstres løsningen står ikke i forhold til problemet. En må først starte med å si at man har et problem.

Media har vist sin interesse også i denne runden av Saers-saken. Jeg kan anbefale å lese Klassekampen og Dagsavisen i dagene som kommer.

Kommer ikke Dere politikere nå på banen og tar ansvar for meg og min innsatts for alle lærere vil min kamp fortsette.

For å forstå den bedre vil jeg anbefale Knut Lindhs bok Lærer på liv og død, som kommer i bokhandelen til skolestart høsten 2022.

Dere i bystyret i Oslo kan takke to personer for at dere lever. Jeg kan takke fire. Ved siden av mine foreldre blir boken til Knut Lindh dedikert til mine to helter Saida og Farhiya.

Jeg er klar for spørsmål fra Dere i finansutvalget nå.